

[Svend Jørgensen.]

sionister i en lang årrække har måttet indbetale til pensionen, inden de modtager den, hvortil kommer, at det kun er de færreste, der oppebærer pension i en blot nogenlunde tilsvarende årrække; altså på mange pensionsforhold må staten i virkeligheden tjene penge.

Den anden kommentar, det ærede medlem hr. Karl Olsen fremførte, er af mere håndgribelig art: såfremt der ikke fandtes en pensionsordning for statens tjenestemænd, måtte staten ifølge gældende lovgivning i stedet for pension yde et meget stort antal tjenestemænd aldersrente. Aldersrenten koster, såvidt jeg ved, i øjeblikket samfundet ca. 500 mill. kr. årlig, og jeg tager vist ikke meget fejl, hvis jeg antager, at aldersrenteudgiften, hvis man lod pensionsordningen falde bort, ville stige med rundt regnet 100 mill. kr. årlig, og vel at mærke uden at den nævnte indbetaling på 12 mill. kr. årlig fra pensionisternes side forelå.

Endelig er der endnu eet argument, som man ikke uden videre kan se bort fra, og det er dette, at pensionen til en vis grad er efterløn. Hvis dette ikke var tilfældet, ville der jo ikke være megen mening i, at f. eks. en lærer, der nu når pensionsalderen i disse år, i en række af sine aktive år har måttet arbejde for samfundet for en løn af 800 til 900 kr. årlig.

Evald Christensen: Den højtærede minister spurgte mig i formiddags, på hvilke besparelser man kan trække de millioner, som nu skal bruges til de foreslåede lønforhøjelser — det var i hvert fald indholdet af spørgsmålet. Jeg skal svare med et par citater fra en tale, som venstremanden, landstingsmand, formand for Københavns Købmandsforening, købmand A. Moesgaard holdt ved foreningens generalforsamling i går. Jeg citerer af referatet i dagbladet „Børsen“ først et stykke, der har som overskrift: „Staten må spare“ — jeg beder formanden om tilladelse til et par citater —

„Det er i første række staten, som bruger for meget. Formanden for folketingets finansudvalg har ved flere lejligheder hævdet, at der vil kunne spares omkring ved 600 mill. kr. på statens budget. Her har man løsningen, som bør tilstræbes.“

Det var det ene; det kan godt være, at den højtærede finansminister måske vil respektere det andet citat mere end det første. Her taler Moesgaard om at ophæve kaffe- og sukkerrationeringen, og så siger han:

„Og så kommer det store arbejde, det betyder at opretholde disse sidste rationeringer. Vi ved, hvilket arbejde det er for os at beholde mærkerne. Arbejdet gentages i grossistfirmaerne, og så har vi staten. I dag, hvor vi skal rationalisere og spare på administrationen, er der noget Ebberrødbank-agtigt i at opretholde et stort regeringskontor med flere hundrede mennesker til denne kontrol.“

Det var de to citater, jeg havde lyst til at bringe, og dertil vil jeg føje, at de to citater er fra en politisk meningsfælle af den højtærede finansminister. Skal vi have samråd med ministeren i lønningsudvalget, vil jeg gerne drøfte dette spørgsmål videre, for der er også andre steder, der kan peges på, når det gælder besparelser.

Alfred Jensen: Ministeren afviste mine betragtninger over årsagen til, at man havde forladt den almindelige portion for de lavestlønnede tjenestemænd, nemlig 120 kr., og var gået op til 132 og 144 kr. ved beregningen af ekstratillægget. Ministeren sagde, at her var ikke tale om noget dyrtidstillæg. Det, der var tale om her, var at give en erstatning, fordi lønningerne ude i det private erhvervsliv var løbet fra selve reguleringsordningen i tjenestemandsløven. Jeg må naturligvis bøje mig derfor, når ministeren giver en sådan forklaring af årsagen, men tilbage bliver dog, at når arbejderne har krævet højere løn, så var det netop for at få dækning for de prisstigninger, der havde fundet sted, og fordi de følte, at den automatiske lønregulering ikke gav fuld dækning. Så kan man sige, så meget man vil, at det er ikke dyrtidstillæg, men arbejderne, og jeg tror også, det gælder for tjenestemandene, betragter disse tillæg som dyrtidstillæg, og jeg tror, at ministeren med sine forklaringer og talegaver vil komme til kort overfor samtlige arbejdere og tjenestemænd.

Jeg tror, man må regne med, at begrebet dyrtidstillæg vil blive stående. Dernæst tror jeg også, at ministeren gør klogt i at regne med, at når han har forladt portionen på 120 kr. og er gået op til 132 og 144 kr., så vil de tal blive stående i tjenestemandenes bevidsthed, og så må han regne med, at det krav vil blive stillet den ene gang efter den anden. Jeg tror, at hvis konjunkturerne bliver noget lignende, som de er i øjeblikket, vil der ingen vej være udenom at tage netop disse, eventuelt større, beløb i betragtning, når man skal fastsætte reguleringsportioner, hvis man skal fortsætte med det system, man har i tjenestemandsløven.